

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobce: **ABL Brožek Leoš s. r. o.**
sídlem Chocenice 7, Břežany I
zastoupen advokátem JUDr. Václavem Luřchou
sídlem náměstí Jiřího z Lobkovic 2406/9, Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2017, č. j. 418/2016-110-SDNA/3, ve věci správního deliktu na úseku silniční dopravy,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen “napadené rozhodnutí”), kterým bylo k jeho odvolání změněno

rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen “správní orgán I. stupně”) ze dne 24. 11. 2014, č. j. JMK 100056/2014, sp. zn. S-JMK 100056/2014 ODOS/Sk (dále jen “prvostupňové rozhodnutí”). Tímto rozhodnutím uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen “zákon o silniční dopravě”), za to, že jako tuzemský dopravce nezajistil, aby jeho řidič S. B. v dopravě provozované v rámci EU vedl řádně záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a údaj o době odpočinku. Při silniční kontrole dne 10. 8. 2014 ve 22:37 hod. bylo zjištěno, že tento řidič ovlivňoval správnou činnost snímače impulsů KITAS digitálního záznamového zařízení (tachografu) pomocí magnetu, což vedlo k tomu, že na kartu řidiče byly zaznamenávány nesprávné údaje, a to odpočinek v době, kdy řidič prokazatelně vozidlo řídil. Za uvedené jednání byla žalobci podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě uložena pokuta ve výši 149 000 Kč (výrok I.). Ve výroku II. správní orgán I. stupně žalobci uložil povinnost zaplatit paušální částku náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil, a to následovně:
 - I. výrokiem byl z návěti prvostupňového rozhodnutí vyjmut text „a § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)“,
 - II. výrokiem byl z II. výroku prvostupňového rozhodnutí vyjmut text „V případě, že nebude částka v celkové výši 150.000 Kč ve stanovené lhůtě uhrazena, bude spisový materiál předán pověřenému odboru s návrhem na zahájení úkonů spojených s vymáháním vzniklé pohledávky (exekucí).“,
 - III. výrokiem žalovaný rozhodl takto: „*Pokuta se snižuje na 85.000 Kč (slovy: osmdesát pět tisíc korun českých)*“,
 - IV. výrokiem žalovaný ve zbytku zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce správní žalobou, v níž namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v části týkající se výroku o snížení pokuty i jeho následného odůvodnění. Dále zpochybňoval spravedlivost (přiměřenost) výše uložené pokuty.
4. Žalobce zpochybňuje srozumitelnost III. výroku napadeného rozhodnutí, kterým byla pokuta snížena na 85 000 Kč. Žalovaný nikterak nekonkretizoval, který výrok prvostupňového rozhodnutí mění a zda takový výrok nahrazuje zcela anebo jen v části.
5. Snížení pokuty na 85 000 Kč bylo podle žalobce ze strany žalovaného nedostatečně odůvodněno. Žalovaný pouze uvedl, že sankce bude působit preventivně i represivně jak pro žalobce, tak i pro jiné dopravce. Takové odůvodnění je naprosto obecné a nekonkrétní. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce dovozuje, že z odůvodnění výše sankce musí být zřejmé úvahy, kterými byl správní orgán při jejím ukládání veden, a skutečnosti, k nimž přihlédl. Žalovaný vůbec neuvedl, proč sám přistoupil ke snížení pokuty, ani nezmínil žádná kritéria ve smyslu § 36 odst. 2 zákona o silničním provozu, na jejichž základě zvolenou výši pokuty stanovil.

6. Žalobce také zpochybnil spravedlnost (přiměřenost) uložené pokuty. Ačkoliv je odpovědnost dopravce konstruována jako objektivní, mělo by být zohledněno, že žalobce veškerou dopravu organizuje tak, aby řidiči nebyli nuceni zkreslovat údaje o jízdách, a to vždy v souladu s předpisy ČESMAD BOHEMIA. V tomto případě navíc situace vznikla v důsledku toho, že žalobce řidiči umožnil zastávku u rodiny a cestu s ním dohodl tak, aby vše řádně stihnul. Šlo o selhání jednotlivce (řidiče), který domluvený čas odjezdu nedodržel. Mělo by tak být přihlédnuto k benevolenci žalobce a jeho zodpovědnému profesnímu a sociálnímu chování.
7. Závěrem žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, *in eventum* aby soud v souladu s § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), uloženou pokutu v mezích zákona snížil.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
9. Pokud jde o namítanou nesrozumitelnost výroku o snížení pokuty, žalovaný zdůraznil, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje pouze jediný výrok týkající se uložení pokuty, a to výrok I. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (výrok III.) použil nezaměnitelného výrazu „pokuta“, a tudíž je zřejmé, že šlo o snížení pokuty uvedené v I. výroku prvostupňového rozhodnutí.
10. Žalovaný zcela odmítl tvrzení, že by neodůvodnil, proč přistoupil ke snížení pokuty a proč uložil pokutu právě ve výši 85 000 Kč. Odkázal na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde se vyjádřil k závažnosti a významu správního deliktu žalobce s tím, že předmětné jednání (použití magnetu) je považováno za velmi závažné porušení právních předpisů, které je takto chápáno také v bodu 2 přílohy IV nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1071/2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě a zrušuje směrnice Rady 96/26/ES. K době trvání protiprávního jednání žalovaný konstatoval, že žalobce lze postihovat pouze za dobu těsně předcházející silniční kontrole, neboť používání magnetu lze zjistit pouze při takové kontrole. Vyjádřil se též k možné škodě, jež by protiprávním jednáním žalobce vznikla, s tím, že o škodě mu není nic známo. Je tedy zřejmé, že se hledisky stanovenými v § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě zabýval. Pokud jde o snížení pokuty, není pravdou, že by uvedl pouze to, že pokuta bude působit preventivně i represivně. Na str. 8 napadeného rozhodnutí popsal, že přihlédl k § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého je povinen dbát o to, aby mezi obdobnými případy nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovanému jako ústřednímu orgánu státní správy je známo, že za jednání spočívající v ovlivňování záznamového zařízení magnetem se ukládají pokuty okolo 85 000 Kč, a proto přistoupil ke snížení pokuty. Žalovaný ve vyjádření též příkladmo uvedl několik takových případů. Výše pokuty tak byla podle žalovaného odůvodněna dostatečně, v souladu se zákonem i judikaturou. Pro uložení pokuty neexistuje žádný sazebník pokut. Podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě bylo možné uložit pokutu až do výše 500 000 Kč, zákonodárce tudíž ponechává správnímu orgánu prostor pro správní uvážení. Žalovaný se zabýval i možným likvidačním dopadem pokuty, přičemž z daňového přiznání za rok 2015 byl zjištěn zisk ve výši 4 624 707 Kč; nahlédl i do insolvenčního rejstříku a Rejstříku

podnikatelů v silniční dopravě. Z toho se podává, že žalobce prokázal finanční způsobilost pro 22 vozidel. Pro rok 2016 tudíž disponoval částkou v minimální výši 3 097 722 Kč.

11. K tvrzení, že šlo o selhání jednotlivce a uložená pokuta je nespravedlivá, resp. nepřiměřená, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Připomněl, že odpovědnost dopravce je odpovědností objektivní bez ohledu na zavinění a bez jakýchkoli liberačních důvodů. V případě stanovení výše pokuty byl povinen přihlédnout k hlediskům uvedeným v § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, případně k osobním a majetkovým poměrům žalobce (pokud by hrozilo uložení likvidační pokuty). K jiným skutečnostem nebyl povinen přihlédnout.
12. Z popsanych důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Průběh jednání

13. Při ústním jednání konaném dne 11. 4. 2019 účastníci setrvali na svých stanoviscích obsažených v písemných podáních. Žalobce zmínil formální vady napadeného rozhodnutí a zdůraznil neadekvátnost uložené sankce. Dopravce podle něj nemá možnost ovlivnit selhání jednotlivce. Uložená sankce odpovídá spíše trestu za opakované páchaní deliktů; v daném případě se však jednalo o ojedinělé selhání řidiče. Žalovaný naopak upozornil na absolutní odpovědnost dopravce, který odpovídá za jakékoliv porušení povinností řidiče. Umožnění řidiči trávit čas s rodinou nemůže jít na úkor bezpečnosti silničního provozu. Podle žalovaného byly při ukládání pokuty zohledněny hlediska dle § 36 zákona o silniční dopravě a snížení pokuty bylo řádně odůvodněno.
14. Soud konstatoval podstatný obsah soudního a správního spisu. O své vlastní vůli provedl dokazování rozhodnutími žalovaného ze dne 12. 1. 2017, č. j. 201/2015-110-SDNA/5, ze dne 10. 11. 2016, č. j. 385/2016-110-SDNA/3, ze dne 3. 12. 2015, č. j. 476/2015-110-SDNA/3, a ze dne 9. 12. 2016, č. j. 424/2016-110-SDNA/3, na něž žalovaný odkazoval ve vyjádření k žalobě a která mají dokládat praxi žalovaného při stanovování pokuty za totožné správní delikty.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
16. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
17. Podstata projednávané věci tkví především v posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to jednak z pohledu srozumitelnosti jeho výrokové části a dále odůvodněnosti výše uložené (snížené) pokuty. Dospěje-li soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného lze věcně přezkoumat, posoudí, zda pokuta nebyla uložena v nepřiměřené výši, resp. zda jsou dány důvody pro její moderaci.
18. Nejprve se tedy soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K případné nepřezkoumatelnosti by ostatně soud musel přihlížet i nad rámec žalobních námitek, neboť se jedná o nutný předpoklad věcného přezkumu. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem nebo uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok, bez něhož nelze dospět k

učiněnému závěru, nebo neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný, popřípadě učiněný závěr z něj neplyne).

19. Ani jednu z těchto vad soud v případě napadeného rozhodnutí neshledal. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný rozhodl [v čem prvostupňové rozhodnutí změnil (výroky I. – III. napadeného rozhodnutí) a že ve zbytku odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil (výrok IV.)], stejně jako důvody, proč takto rozhodl.
20. Pokud jde o namítanou nesrozumitelnost III. výroku napadeného rozhodnutí, jímž došlo ke snížení pokuty, soud uvádí, že by bylo vhodné, aby i v tomto případě, obdobně jako u ostatních měnících výroků (výroky I. a II.), byla specifikována přesná část výrokové části prvostupňového rozhodnutí (záhlaví či konkrétní výrok), jíž žalovaný mění. Její neuvedení nicméně nezakládá nejednoznačnost či rozpornost předmětného výroku, resp. celého napadeného rozhodnutí. Jak případně upozornil žalovaný, uložení pokuty se týkal pouze I. výrok prvostupňového rozhodnutí, přičemž tímto výrokem správní orgán I. stupně uložil jedinou pokutu ve výši 149 000 Kč. Jestliže žalovaný III. výrokem napadeného rozhodnutí rozhodl o snížení pokuty na 85 000 Kč, je bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že se tato změna vztahuje právě k pokutě ve výši 149 000 Kč uložené správním orgánem I. stupně v prvním výroku rozhodnutí. Jinými slovy, není pochyb o tom, která část prvostupňového rozhodnutí byla změněna (I. výrok v části týkající se uložení pokuty) a v čem tato změna spočívala (snížení pokuty na 85 000 Kč). Nad rámec soud doplňuje, že uvedené je zřejmé též z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přitom platí, že rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku pochyby o jeho významu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72).
21. Námitka nesrozumitelnosti výrokové části napadeného rozhodnutí tedy není důvodná.
22. Žalobce dále namítal, že snížení pokuty nebylo žalovaným dostatečně odůvodněno. Soud se v obecné rovině ztotožňuje s argumenty žalobce, pokud jde o požadavky na odůvodnění ukládané sankce, tak jak vyplývají ze žalobcem citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 149/2014-36, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53. Obdobně lze poukázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 Ads 113/2007-87, podle kterého je správní orgán „*povinen při ukládání sankce podrobně a přesvědčivě odůvodnit, k jakým skutečnostem přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv měly tyto skutečnosti na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.*“ Oproti žalobci je ovšem soud toho názoru, že napadené rozhodnutí citované požadavky v dostatečné míře naplňuje. Žalovaný zohlednil zákonná kritéria pro uložení sankce a odůvodnil též, proč uloženou pokutu snížil.
23. Podle § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě se při stanovení výše pokuty přihlédne k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody. Ke všem třem kritériím se žalovaný – obdobně jako správní orgán I. stupně – vyjádřil, a to při zohlednění konkrétních okolností daného případu. Žalovaný odůvodnil, že používání přístroje umožňujícího padělat údaje (magnetu) je nutné považovat za velmi závažné porušení právních předpisů, neboť zcela znemožňuje kontrolu režimu práce řidiče, který

může z důvodu únavy způsobit dopravní nehodu, tudíž ohrozit bezpečnost silničního provozu. Z pohledu doby trvání protiprávního jednání žalovaný konstatoval, že dopravce lze postihovat pouze za dobu těsně předcházející kontrole, protože umístění magnetu lze zjistit právě jen při této kontrole. Stejně tak popsal, že daným jednáním nebyla způsobena jakákoliv škoda. Tím se také tento případ odlišuje např. od citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 149/2014-36, kde správní orgány pouze obecně uvedly zákonná kritéria, aniž by bylo možné seznat, jaké skutečnosti pod ně podřadily. Tento rozsudek tak není na projednávanou věc přílehlavý.

24. Žalovaný rovněž výslovně zdůvodnil, proč přistoupil ke snížení pokuty, jakož i to, proč uložil pokutu právě ve výši 85 000 Kč. Žalobce ve svých námitkách zcela pominul, že žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že s ohledem na § 2 odst. 4 správního řádu musel přihlídnout také k tomu, že za používání magnetu se v obdobných případech sankce pohybují okolo 85 000 Kč. Byť tyto obdobné případy žalovaný příkladmo specifikoval až ve vyjádření k žalobě (rozhodnutí žalovaného č. j. 424/2016-110-SDNA/3, č. j. 385/2016-110-SDNA/3, č. j. 201/2015-110-SDNA/5 a č. j. 476/2015-110-SDNA/3), samotný důvod pro snížení pokuty je z napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmý. V této souvislosti také nelze přehlédnout, že při postupu ve prospěch pachatele správního deliktu jsou jistě nároky na odůvodnění tohoto postupu mírnější. Správní praxi žalovaného nadto soud sám ověřil v rámci dokazování. Všechna rozhodnutí žalovaného, která soud provedl k důkazu s cílem ověřit praxi žalovaného při ukládání pokut, se týkala porušení § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě spočívající v umístění magnetu na záznamové zařízení ve vozidle, shodně jako v nyní projednávané věci. V těchto obdobných případech pak žalovaný, stejně jako nyní, původně uloženou pokutu snížil na úroveň 85 000 Kč (pouze v jednom případě č. j. 476/2015-220-SDNA/3 žalovaný ponechal pokutu ve výši 80 000 Kč, neboť v této výši byla uložena již správním orgánem I. stupně). Z uvedeného tak vyplývá, že odkaz žalovaného na obdobné případy (na správní praxi) byl zcela důvodný a nově uložená pokuta odpovídala správní praxi žalovaného.
25. Ani námitka nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše pokuty proto není důvodná.
26. Dále soud hodnotil zákonnost (přiměřenost) uložené sankce. Tato otázka ostatně do značné míry souvisí s odůvodněním výše pokuty ze strany správního orgánu. Pokud se totiž pokuta pohybuje v zákonem stanoveném rozmezí a je řádně odůvodněna, nemůže správní soud z pohledu zákonnosti její výši zpochybňovat. Platí, že ukládání sankcí za správní delikt je projevem volného uvážení správních orgánů, přičemž soudní přezkum správního uvážení je z podstaty věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-6, uvedl: *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“* Podle citovaného rozsudku tak není v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem

uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publikovaný pod č. 225/2004 Sb. NSS). Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Jak uzavřel Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 1/2012-6: „[p]ři hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“

27. V tomto případě horní hranice sazby podle § 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě činí 500 000 Kč. Pokuta uložená ve výši 85 000 Kč tak nedosahuje ani pětiny zákonné hranice. Výše pokuty je výsledkem propojení jednotlivých zásad ukládání trestu, a to jednak zásady individualizace trestu a jednak zásady jednotnosti rozhodování, resp. legitimního očekávání účastníků řízení. Z pohledu individualizace trestu byla zohledněna všechna zákonná kritéria: jak vysoká závažnost jednání žalobce, resp. jeho řidiče (použití magnetu), tak rovněž to, že ostatní okolnosti odpovídající zákonným kritériím svědčily spíše ve prospěch žalobce. Tomu také odpovídá uložení pokuty ve spodní polovině zákonné sazby. Žalovaný pak zohlednil výši pokut ukládaných v obdobných případech (85 000 Kč) a podrobně se vypořádal rovněž s možným likvidačním dopadem pokuty, který mj. na základě výsledku hospodaření žalobce za rok 2015 (zisk 4,6 mil Kč) vyloučil.
28. Pokud se žalobce dovolává toho, že žalovaný nezohlednil sociální aspekty případu (že se vůči svému řidiči choval lidsky a naplánoval mu jízdu tak, aby mohl navštívit rodinu), popisované skutečnosti se nevymykají standardnímu chování dopravních společností. Soud zdůrazňuje, že žalobci nebylo vytýkáno nevhodné naplánování trasy, ale skutečnost, že nezajistil, aby jeho řidič vedl řádně záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a údaj o době odpočinku. Z tohoto pohledu samotné plánování trasy není rozhodujícím činitelem. Vnímá-li žalobce uložení pokuty jako nespravedlivé, je nutno podotknout, že předmětný správní delikt vychází z přísně koncipované právní úpravy, jež zakládá odpovědnost dopravce za výsledek bez možnosti liberace (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 36/2007 - 59, č. 1533/2008 Sb. NSS). Je toliko na žalobci, aby vhodnými interními mechanismy zajistil, aby k porušování zákona jeho řidiči nedocházelo (např. sledováním pohybu vozidel pomocí navigačního systému, pravidelnými kontrolami vozidel s cílem ověřit, zda se v nich nenachází zakázané zařízení apod.). Úlohou soudu není navrhnout žalobci, jakým způsobem má dodržování zákona o silničním provozu zajistit. Tuto odpovědnost nese primárně žalobce v rámci svého podnikatelského rizika.

29. Pokud zástupce žalobce u ústního jednání zmiňoval, že pokuta ve výši 85 000 Kč stanovená žalovaným pro typově shodné porušení zákona, není adekvátní pro ojedinělé porušení zákonné povinnosti, lze odkázat na bod 26 výše. V rámci soudního přezkumu rozhodnutí soudu nepřísluší přehodnocovat úvahy žalovaného o výši uložené pokuty a tyto úvahy nahrazovat úvahou vlastní, pokud byla zákonná kritéria pro uložení sankce v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněna a jejich hodnocení nevykazuje exces ani prvky svévole. To bylo v daném případě splněno.
30. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že pokuta byla v napadeném rozhodnutí uložena v souladu se zákonem. Námitka nezákonnosti uložené sankce tak není důvodná.
31. Závěrem soud k návrhu žalobce na moderaci sankce ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. hodnotil, zda nejde o pokutu zjevně nepřiměřenou. Stran této otázky je ovšem potřeba říci, že smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). *„Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postižované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného a spravedlivého postihu“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016-26). Za zjevně nepřiměřenou přitom zpravidla nebude možné označit pokutu uloženou při spodní hranici zákonné sazby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62), byť samozřejmě není vyloučeno, aby i takováto pokuta byla s ohledem na mimořádné okolnosti konkrétního případu označena jako zjevně nepřiměřená.
32. V nyní projednávané věci byla uložena pokuta ve výši odpovídající 17 % horní hranice zákonné sazby. S přihlédnutím k majetkovým poměrům žalobce, jak je v odvolacím řízení zjistil žalovaný (viz bod 10 tohoto rozsudku), nelze považovat částku 85 000 Kč za výraznou. Žalovaný zcela přiléhavě označil závažnost předmětného jednání za vysokou. Není pochyb o tom, že únava řidiče (způsobená nedodržováním povinných přestávek) objektivně vede ke zvýšení rizika dopravní nehody a tím ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Závažnost vytýkaného jednání žalovaný podpořil též odkazem na přílohu IV. bod 2. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1071/2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě a zrušuje směrnice Rady 96/26/ES, a podle níž je popsání jednání považováno za jedno z nejzávažnějších porušení právních předpisů.
33. Ze všech těchto důvodů neshledal soud uloženou pokutu zjevně nepřiměřenou, proto nepřistoupil k moderaci sankce.

VI. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na vše shora uvedené soud shledal podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul. Neshledal rovněž důvody pro moderaci pokuty dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly. Ostatně ani zástupkyně žalovaného při jednání náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. 4. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu